

Mijn eerste mineralen excursie: Eifel , Duitsland

25 april t/m 28 april 2009

Door: Maartje Kijne

Het was zover. Op (mijn eerste) mineralen excursie. Ze zeggen dat een eerste indruk allesbepalend is. Mijn eerste indruk van GEA was tot dusver een groepje mensen dat beschaafd luistert naar een verhaal onder het genot van een kopje koffie. Het zal niemand van jullie GEA leden verbazen, dat wat ik in de steengroeve aantrof niet in de verste verte leek op het beeld dat ik inmiddels gevormd had. Te midden van steile wanden met metershoge basaltzuilen, stond een groep verwilderde,

bezwete mannen woest op een rotsblok in te hakken. En dat met een hamer van een zowel indrukwekkend als angstaanjagend formaat! (dat laatste bleek vooral uit de nachtmerrie van die nacht, waarin bijlen en hamers een niet geringe rol speelden). Onder de vondsten in de Löhley groeve bevonden zich onder andere amfibolen. Verder weet ik het niet meer precies. In elk geval zat de stemming er bij iedereen goed in. Tot laat in de middag werd verder

gebeiteld en gezocht in de Emmelberg.

De tweede dag in den Dellen was het schitterend weer. Rob ontbond hier de excursie, omdat we slechts oogluikend toestemming hadden gekregen de groeve in te gaan. Twee vriendelijke Nederlanders wezen ons de weg naar het blauwe

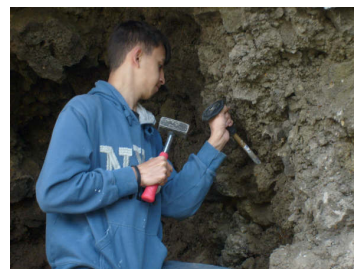

kristal haun. Waarop iedereen begon te graven op de aangewezen plekken. Het kristal dat Dimf vond was met een halve centimeter verreweg de grootste.

's Middags reden we naar Wingertsberg. Een indrukwekkende groeve, waar iets minder indrukwekkende vondsten gedaan werden. In de hete zon en de stralend blauwe lucht was het desalniettemin een fantastische dag.

Op dag drie hadden we toestemming om op Rothenberg te zoeken. Aangezien in de steengroeve volop gewerkt werd, mochten we alleen boven zoeken. Het was al snel duidelijk dat hier niet veel te vinden was. Dus vertrokken we op weg naar de Wannenköpfe. Hier troffen we een rotswand waar zich al twee grote gaten in bevonden. In de wand waren veel geelgekleurde xenolieten en hematiet-kristalletjes zichtbaar. Jan, Ken en Rob verdwenen enthousiast in het grootste gat. De anderen verspreidden zich door de groeve. Deze

groeve staat ook bekend om zijn augiet. Kleine zwarte kristallen waren goed te vinden op de paden. Kjeldo vond er één van wel 2 centimeter.

Het mooiste moet nog komen. De laatste dag regende het. Van Weinberg waren niet al te hoge verwachtingen, maar (na overleg uiteraard) besloten we toch te gaan. In deze groeve waren net een week te voren explosieven gebruikt. Het resultaat overtrof ieders dromen. Vulkanbommen van begerenswaardige vorm en grootte! Mineralen voor het oprapen. Kinderen in een snoepwinkel. Sommige vulkanbommen oefenden een bijna bovennatuurlijke aantrekkingskracht op sommigen van ons uit. Auto's werden volgeladen. Banden zakten

door. T-shirts uitgewrongen. Het was zelfs zo dat niet alles mee kon. En dan komt het moeilijkste... welke neem je mee. Erger nog; welke laat je achter? Dimf stond voor deze moeilijke keuzes. Ze deed iets waarvoor ze zich later op haar hoofd zou slaan. Ze koos voor de grote ronde en liet de UFO-vormige bom achter.

Ook anderen stonden voor onverwachtse verrassingen. Rob werd tijdens het uit beetelen van een mooi mineraal gestoken door een naaldvormig kristal!! En hij was niet de enige! Dit weerhield niemand ervan kratjes vol te laden.

's Avonds bij het diner werden er nog wat pogingen gedaan om kristalnaalden uit vingers te krijgen. Wonden werden gelikt met de wijn die rijkelijk vloeide. Wijn die met de snelheid van het licht naar ons hoofd steeg. Aan de andere kant van de tafel zat Dimf nog steeds het verlies van de UFO te

verwerken. Hadden we niet toch beter terug kunnen gaan naar de groeve? Is er morgen nog een kans? Nee Dimf. Een weggegooid pakje sigaretten haal je ook niet weer uit de prullenbak. De ufo

bleef liggen en dat is misschien maar goed ook. Wie weet met welke bedoelingen die dunne oranje mannetjes naar de aarde zijn gekomen.

De excursie liep ten einde. Rob vroeg hoe ik het als beginneling had ervaren. Of ik de mineralenkoorts al te pakken had? Of dat ik als bioloog misschien toch meer interesse had gehad voor de vele skeletten, dieren en plantjes die we in de groeves ontdekten. Of, praktischer uitgedrukt, ga ik mijn verrekijker voortaan inruilen voor een loepje?

In het Duitse tijdschrift Brigitte las ik de zin “Mit 40 Jahre ist mann alt” en met kleine lettertjes er achter “genug um dass Glück zu erkennen”. Als ik Brigitte mag geloven ben ik dus nog te jong om te weten wat geluk is. Hoewel... Op de terugweg ontdekten Aad en ik bij een parkeerplaats een grote broedkolonie roeken. Minstens 50 nesten met jongen erin! Daar stonden we dan met onze loepjes onder de boom.

